

OKRESNÍ SOUD V OLOMOUCI	
POSTOU ☐	OSOBNĚ ☐
Došlo	25.11.2025 9:30
	hodin
	KRÁT
KOLKY ZA:	PŘÍLOH KČ

USNESENÍ

Krajský soud v Ostravě - pobočka v Olomouci projednal ve veřejném zasedání konaném dne 23. října 2025 odvolání **obžalovaného Mgr. Vladimíra Chlupa**, narozeného 8. 4. 1970, proti rozsudku Okresního soudu v Olomouci ze dne 27. 3. 2025, č. j. 4 T 111/2024-450, a rozhodl

takto:

Podle § 256 trestního řádu **se odvolání obžalovaného Mgr. Vladimíra Chlupa zamítá.**

Odůvodnění:

- Rozsudkem Okresního soudu v Olomouci (dále jen „okresní soud“) ze dne 27. 3. 2025, č. j. 4 T 111/2024-450, byl obžalovaný Mgr. Vladimír Chlup (dále jen „obžalovaný“) uznán vinným přečinem přisvojení pravomoci úřadu podle § 328 trestního zákoníku, kterého se měl dopustit tak, že s odkazem na čl. 21 a čl. 23 Listiny základních práv a svobod a další předpisy, svým vlastním obecným výkladem, sám sebe ustanovil jako osobu oprávněnou za Českou republiku vystupovat, a to i mimo hranice České republiky, ve vztahu k Evropské komisi a Evropskému parlamentu, a v období od 12. 7. 2021 do 3. 6. 2022:
  - z blíže nezjištěného místa, vystupující jako zástupce České republiky, předložil v německém jazyce požadavky o vyčlenění prostředků Evropské unie v rozsahu 434 670 000 000 Kč na realizaci tak zvaného projektu ROBOT, tyto dne 12. 7. 2021 adresoval představitelům Evropskému parlamentu (adresované osobě Monika Hohlmeier) a Evropské komisi (adresované osobám Ursula von der Leyen a Johannes Hahn), přičemž dne 12. 7. 2021 byly zásilky uvedeným evropským institucím doručeny,
  - na blíže nezjištěném místě vytvořil písemnost nazvanou „Usnesení Nejvyššího správního soudu“ datovanou dnem 16. 8. 2021, kterým se znemožňuje činnost Bezpečnostní informační služby ČR od data 15. 10. 2009 do 09. 09. 2016 a ukládá osobám identifikujícím se s funkcí předsedy senátu Nejvyššího správního soudu, aby předešly dalším škodlivým následkům trestného činu sabotáže, a to nejpozději do 8. 10. 2021, uvedené usnesení pak odeslal podáním na pobočce České pošty Olomouc 1, dne 17. 8. 2021 na adresu: Bezpečnostní informační služba, P. O. BOX 1, 150 07 Praha 57, kam byla zásilka doručena dne 24. 8. 2021,
  - na blíže nezjištěném místě vytvořil písemnost nazvanou „Usnesení o znemožnění činnosti ústavních činitelů“ datované dnem 19. 10. 2021, kterým se znemožňuje činnost Poslanecké sněmovny Parlamentu České republiky, přičemž toto usnesení podal na podatelnu Nejvyššího správního soudu dne 19. 10. 2021 a na Ústavní soud na adrese Joštova 8, Brno dne 19. 10. 2021,
  - vydávajíc se za „nejvyšší ústavní instituci“ a zastupující Českou republiku, na blíže nezjištěném místě vyhotovil písemnost nazvanou „Předběžné opatření 1/2022“ datované dnem 3. 6. 2022, kterým stanovil osobám identifikujícím se s Ministerstvem obrany České republiky a Generálním štábem Armády České republiky, aby se zdržely další sabotáže demokratického právního státu

a umožnili přípravu příslušných realizačních smluv v intenci „Usnesení 1/2022“, o dílčí urgentní realizaci projektu ROBOT v souvislosti s aktivitami Ruské federace a Čínské lidové republiky od 4. 2. 2022 tak, aby byly podepsány do 30. 9. 2022, uvedené „Předběžné opatření“ pak dne 3. 6. 2022 v 10:28 hodin osobně předal na podatelnu Obvodního soudu pro Prahu 6.

2. Za uvedený trestný čin byl obžalovaný podle § 328 trestního zákoníku odsouzen k podmíněnému trestu odnětí svobody v trvání 6 měsíců, jehož výkon byl podmíněně odložen na zkušební dobu v trvání 16 měsíců.
3. Proti tomuto rozsudku podal obžalovaný odvolání, a to do všech jeho výroků, které odůvodnil sám i prostřednictvím svého obhájce. Podle obžalovaného se okresní soud nevypořádal s hlavní námitkou spočívající v tom, že pro vyslovení výroku o vině bylo v první řadě nutné posoudit obsah listin, jejichž sepsání a rozeslání je mu kladeno za vinu. To soud neučinil a z rozsudku není zjevné, jak dospěl soud k závěru o tom, že by si obžalovaný chtěl přisvojit pravomoc některého úřadu. Soud rovněž nezkoumal, jaký úřad či orgán veřejné moci má pravomoc uplatnit právo na odpor, jak je definováno v čl. 23 Listiny základních práv a svobod (ve spojení s čl. 21 Listiny). Z celého řízení nevyplývá, jak by bylo možné, aby občan České republiky (dále jen „ČR“) mohl jednat protizákonně v případě, že jedná podle Listiny základních práv a svobod (dále jen „LZPS“), přesněji podle ústavního zákona, který je základním pilířem ČR jako demokratického právního státu. Okresní soud neprovedl žádný z důkazů navrhovaných obhajobou, a tedy se od samého počátku přiklonil k názoru státního zástupce o vině obžalovaného, aniž by mu umožnil se účinně bránit. Tím stihl řízení i zcela zásadní procesní chybou a porušil zásadu presumpce neviny a nestranného rozhodování. Obžalovaný předložil řadu argumentů a důkazů, jimiž legitimitu svého názoru a postupu vysvětloval. Soud však žádný z těchto důkazů neprovedl a s argumentací se dostatečně nevypořádal. Je notorií, že článek 23 LZPS obsahuje výslovné podmínky, kdy ho lze aplikovat. Při nesplnění jen jediné z nich toto právo občanu nepřísluší. Ale ani při jejich splnění nenastává jakási neřízená anarchie, jak se snad mylně domnívá soud. Občan má „pouze“ právo (a do jisté míry i povinnost) učinit to, co neučinila státní moc a čeho se nelze domoci jinými zákonnými prostředky, a to navíc vždy při respektování LZPS. Přesně to učinil obžalovaný a z řízení ani z napadeného rozsudku nevyplývá opak. Napadený rozsudek je tedy nesprávný a s ohledem na formalistické a obecné odůvodnění i nejasný a nepřezkoumatelný. Jak přitom ukazuje současný vývoj, hrozby, na které obžalovaný dlouhodobě poukazuje, jsou zcela reálné. Dokládá to například útok Ruské federace proti územní celistvosti Ukrajiny (viz bod I na str. 4 jeho podání k NSS ze dne 26. 10. 2016, a to i v kontextu jeho článků v časopise JMO 11-12/2019), zpochybnění legitimacy Vladimíra Zelenského jako prezidenta Ukrajiny ze strany vedení USA (pro rozpor s čl. 103 Konstituce Ukrajiny, potvrzený Rozhodnutím Konstitučního soudu Ukrajiny č. 5-rp/2014 ze dne 15. 5. 2014), zpochybnění územní celistvosti Dánského království v souvislosti s Grónskem ze strany administrativy USA (pro zřejmý rozpor „BKI nr. 39 af 02/06/2020“ s Mezinárodním paktem o občanských a politických právech), informace o bezpečnostních rizicích plynoucích pro ČR z toho, že dlouhodobě porušovala své mezinárodní závazky v rámci NATO v souvislosti s investicemi do armády (navíc členský stát NATO porušující pravidla stanovená mezinárodním právem – viz zejména listiny uvozené pod č. 120/1976 Sb., tedy i č. 30/1947 Sb. – nemá právo na kolektivní obranu dle tzv. Severoatlantické smlouvy). Obžalovaný opakovaně upozorňuje například na zrušení ústavního zákona č. 195/2009 Sb. ze strany Ústavního soudu, změnu čl. 8 odst. 3 Listiny, již došlo k prodloužení doby zadržení osoby obviněné či podezřelé ze spáchání trestného činu z 24 na 48 hodin. Názor, že volby do Parlamentu ČR nepodléhají soudnímu přezkumu apod., jsou důkazem toho, že se ČR odklonila od respektování norem stanovených LZPS a Mezinárodním paktem o občanských a politických právech. To, že ve všech těchto případech jde o kroky, které jsou přinejmenším právně velice pochybné, je přitom nesporné. To, že podobné opuštění norem demokratického právního státu může mít v budoucnosti dopad na ochranu suverenity ČR na

mezinárodní úrovni, je tak zcela legitimním názorem a obavou. Pokud přitom ČR v důsledku podcenění situace, v důsledku porušování mezinárodních závazků a porušování základních mezinárodních úmluv (viz zejména Mezinárodní pakt o občanských a politických právech) vznikne jakákoliv újma, nelze vyloučit, že za ni lidé, kteří vystupovali jako zástupci státní moci, mohou nést skutečnou nejen politickou, ale i právní odpovědnost. Právě proto obžalovaný dlouhodobě apeluje na to, že je třeba vrátit se k neúčelovému výkladu LZPS, která je ústavním zákonem a která je současně jakýmsi prodloužením, realizací mezinárodních úmluv, jimiž je ČR vázána, zejména Mezinárodního paktu o občanských a politických právech. Jak bylo prokázáno během soudního řízení, obžalovaný se přitom od různých zástupců orgánů ČR a EU dozvěděl, že orgány berou jeho připomínky na vědomí (Evropská komise), že orgány nemají pravomoc podobné otázky řešit (Nejvyšší správní soud), že osoby, které vystupují jako zástupci vrcholných ústavních orgánů, sdílejí podobný názor (někteří soudci a další zástupci Ústavního soudu). Podle obžalovaného je třeba odmítnout závěr soudu o tom, že při „zkoumání“ duševního stavu obžalovaného sice zřejmě došlo k porušení jeho práv, ale šlo o porušení „malé“. Tento dílčí závěr je naprosto absurdní a nemá v demokratickém právním státu místo. Dále poukázal na to, že se žádný odpovědný orgán dosud nezabýval tím, co se dělo před podáním obžaloby, ať už jde o jeho opakované napadení ze strany Policie ČR, podivné okolnosti „zadržení“ jeho a jeho manželky, násilné a nedůvodné zbavení osobní svobody uzavřením do psychiatrické léčebny bez zajištění nutné obhajoby apod. S ohledem na vše shora uvedené je napadený rozsudek podle obžalovaného ve svých výrocích nesprávný, neodpovídá skutkovým okolnostem a je nesprávný i z hlediska právního posouzení. Závěrem proto navrhl, aby byl napadený rozsudek zrušen a obžalovaný obžaloby zproštěn.

4. V rámci veřejného zasedání obhájce obžalovaného odkázal na písemně zpracované odvolání včetně závěrečného návrhu a rozvedl jeho podstatné body. Doplnil, že nesouhlasí s hodnocením společenské škodlivosti jednání obžalovaného ze strany soudu, která je v podstatě nulová, neboť nikdo nemohl předmětné listiny považovat za vyhotovené soudem či jiným orgánem veřejné moci. Neodpovídala tomu jejich forma, kdy navíc byly transparentně označeny jako akty výkonu práva na odpor podle LZPS. Na tyto orgány se obžalovaný obracel, protože po nich chtěl nějakou akci v podobě nápravy určité situace, kterou obžalovaný vyhodnotil pro ČR jako rizikovou. Podle obžalovaného právo na odpor podle LZPS znamená možnost přímo se podílet na správě věcí veřejných. Činil tak nenásilnou formou, spíše prezentací té situace. Jeho motivací nebylo zneužít nějaké pravomoci, ale popsat svoje přesvědčení s odkazem na příslušné články LZPS.
5. Obžalovaný u veřejného zasedání uvedl, že souhlasí se svým obhájcem. Neměl možnost se vyjádřit k obsahu předmětných dokumentů, pouze řekl, že je jejich autorem. Listiny rozesílal svým jménem, takže nerozumí tomu, jakým úřadem měl být. Zastupoval tedy sám sebe, realizoval svá vlastní základní práva a svobody. Pokud bylo řečeno, že máme zastupitelskou demokracii, tak podotkl, že nemáme zastupitelskou demokracii, ale demokratický právní stát podle čl. 1 Ústavy. K usnesení Nejvyššího správního soudu pod bodem 2. výroku uznal, že tento případ může být spornější.
6. Státní zástupce Krajského státního zastupitelství v Ostravě - pobočka v Olomouci se k odvolání obžalovaného vyjádřil tak, že je nedůvodné. Rozsudek okresního soudu považuje za správný a zákonný, kdy okresní soud měl dostatečné množství podkladů pro své rozhodnutí. Veškeré opatřené důkazy v dané věci náležitě vyhodnotil, a to jak jednotlivě, tak v jejich souhrnu. V bodech 17.-23. se náležitě vypořádal rovněž s námitkami obhajoby a s návrhy na doplnění dokazování. Okresní soud dospěl ke správnému závěru, když obžalovaného uznal vinným z přečinu присвоjení pravomoci úřadu podle § 328 trestního zákoníku. Rovněž trest je zcela

zákonný a přiměřený. Závěrem proto navrhl odvolání obžalovaného podle § 256 trestního řádu zamítnout jako nedůvodné.

7. Obžalovaný se závěrem vyjádřil ke svému zadržení pro účely pozorování ve zdravotnickém zařízení, kdy mu po tuto dobu nebyl ustanoven obhájce. Projednávané skutky začal dělat prokazatelně v momentě, kdy Rusko a Čína vyjádřily svůj zájem na změně mezinárodního řádu. Podle obžalovaného je nejdůležitější, aby se všichni řídili LZPS a dodržovali ji.
8. Krajský soud v Ostravě - pobočka v Olomouci (dále jen „krajský soud“) jako soud odvolací (§ 252 trestního řádu) úvodem shledal, že odvolání obžalovaného bylo podáno oprávněnou osobou (§ 246 odst. 1 písm. b/ trestního řádu), v zákonné osmidenní lhůtě od doručení opisu rozsudku a na místě, kde lze takové podání učinit (§ 248 odst. 1 trestního řádu), přičemž splňuje zákonem předepsané náležitosti (§ 249 trestního řádu). Současně krajský soud neshledal ani jiný důvod k zamítnutí nebo odmítnutí odvolání podle § 253 odst. 1, resp. podle § 253 odst. 3 trestního řádu z formálních důvodů bez věcného přezkoumání napadeného rozsudku a předcházejícího řízení.
9. Odvolací soud tedy z podnětu podaného oprávněného prostředku přezkoumal z hledisek uvedených v § 254 odst. 1, odst. 3 trestního řádu zákonnost a odůvodněnost těch výroků rozsudku, proti kterým bylo podáno odvolání, a to z hlediska vytýkaných vad, jakož i správnost postupu řízení vydání napadeného rozsudku předcházející, a po projednání věci ve veřejném zasedání dospěl k závěru, že odvolání obžalovaného důvodné není.
10. V řízení, které rozsudku předcházelo, neshledal odvolací soud žádné podstatné vady, které by měly za následek nedostatečné objasnění věci či porušení práva obhajoby, tudíž nebyl dán ani jiný kasační důvod pro zrušení napadeného rozsudku ve smyslu § 258 odst. 1 písm. a) trestního řádu.
11. Pokud jde tedy o věcnou správnost napadeného rozsudku okresního soudu, tak v tomto ohledu krajský soud uvádí, že dokazování bylo nalézacím soudem nepochybně provedeno v rozsahu potřebném pro zjištění skutkového stavu věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti ve smyslu § 2 odst. 5 trestního řádu. Okresní soud věnoval projednávání této věci patřičnou pozornost, přičemž provedl všechny důkazy potřebné k náležitému objasnění věci a dokazování tak bylo provedeno dostatečným způsobem.
12. Pokud okresní soud zamítl návrhy obhajoby na doplnění dokazování pro nadbytečnost, postupoval zcela správně. V tomto směru lze odkázat na odůvodnění napadeného rozsudku pod bodem 16., kdy není třeba opakovat zcela příléhavé závěry soudu prvního stupně.
13. Jak vyplývá z odůvodnění napadeného rozsudku, okresní soud všechny provedené důkazy hodnotil po pečlivém uvážení všech okolností případu, a to jednotlivě i v jejich souhrnu ve smyslu § 2 odst. 6 trestního řádu. Samo odůvodnění napadeného rozsudku pak svým charakterem plně vyhovuje požadavkům § 125 odst. 1 trestního řádu, neboť v něm okresní soud vyložil, které skutečnosti vzal za prokázané, o které důkazy svá skutková zjištění opřel a jakými úvahami se řídil při hodnocení provedených důkazů. Vyplývá z něj také, jakými právními úvahami se řídil, když posuzoval prokázané skutečnosti podle příslušných ustanovení zákona v otázce viny.
14. O tom, že se obžalovaný dopustil jednání popsáno ve výrokové části napadeného rozsudku, není žádných pochyb. Koneckonců obžalovaný sám ani nepopřel, že by jednotlivé písemnosti

tak, jak jsou popsány ve výroku rozsudku, vyhotovil a zaslal je adresátům zde uvedeným. Své jednání však nepovažuje za protiprávní a hájí se tím, že realizoval své právo na odpor podle čl. 21 a čl. 23 LZPS. V rámci své obhajoby zdůraznil, že chtěl, aby se lidé začali zabývat tím, co v písemnostech popsal. Poukázal na proces odsouvání se od demokracie, kdy se podle něj Ústavní soud, Nejvyšší správní soud a Parlament ČR snaží demokracii odstranit. Uvedl, že Ústavní soud porušuje ústavní zákony, což je bezpečnostním rizikem pro stát. Obžalovaný chtěl touto formou upozornit na problémy, kdy jako občan ČR má právo na přímou správu věcí veřejných. Jednal proto zákonně a transparentně. V rámci své výpovědi u hlavního líčení dokonce uvedl, že je přesvědčen o tom, že může vydat usnesení Nejvyššího správního soudu.

15. Předně je třeba uvést, že skutková podstata trestného činu přisvojení pravomoci úřadu podle § 328 trestního zákoníku byla zanesena mezi trestné činy účinností nového trestního zákoníku č. 40/2009 Sb., a to od 1. 1. 2010. Dříve byl nejbližší této skutkové podstatě trestný čin poškození cizích práv podle § 181 trestního zákoníku. Dosah skutkové podstaty podle § 328 trestního zákoníku oproti skutkové podstatě uvedené v § 181 trestního zákoníku je širší, neboť nevyžaduje ke svému naplnění uvedení někoho v omyl nebo využití něčího omylu. K jejímu naplnění stačí pouze neoprávněný výkon příslušných úkonů. Má pouze ohrožovací povahu, znakem skutkové podstaty tedy není porucha chráněných objektů. Zatímco objektem trestného činu podle § 181 trestního zákoníku je právo na ochranu osobnosti, soukromí a listovního tajemství, objektem trestného činu v § 328 trestního zákoníku je právo na ochranu řádného výkonu pravomoci orgánů veřejné moci a úředních osob.
16. Ve vztahu k nyní projednávané věci je třeba uzavřít, že obžalovaný vytvořil všechny sporné písemnosti, v jejichž úředních hlavičkách sebe označil jako osobu oprávněnou jednat za ČR a v písemnosti označené jako „Usnesení Nejvyššího správního soudu“ č. 1/2021 výslovně uvedl, „Nejvyšší správní soud rozhodl dne 16. 8. 2021 v plénu tvořeném panem Vladimírem Chlupem...“, kdy tyto písemnosti opatřil státním znakem ČR a zaslal je na místa uvedená ve výroku napadeného rozsudku. Takovýmto jednáním nepochybně naplnil všechny znaky skutkové podstaty trestného činu přisvojení pravomoci úřadu podle § 328 trestního zákoníku, kdy i na tomto místě lze v podrobnostech odkázat na odůvodnění napadeného rozsudku pod body 17.-22.
17. Jako nedůvodná byla shledána námitka obhajoby, že pro závěr o vině obžalovaného bylo zapotřebí, aby se okresní soud zabýval obsahem sporných písemností. Již z první strany každého z dokumentů je totiž zřejmé, čeho se konkrétně týká. Listina pod bodem 1) se týká požadavku vyčlenění prostředků EU z programového období 2021-2027 určených ČR ve výši 434 670 000 000 Kč na realizaci projektu ROBOT, usnesení pod bodem 2) se týká rozhodnutí o znemožnění činnosti Bezpečnostní informační služby ČR od 15. 10.2009 do 9. 9. 2016, usnesení pod bodem 3) se týká rozhodnutí o znemožnění činnosti ústavních orgánů ČR a nakonec písemnost pod bodem 4) je předběžným opatřením ohledně povinnosti zdržet se další sabotáže demokratického právního státu, umožnění přípravy příslušných realizačních smluv v intenci „Usnesení 1/2022“, a urgentní realizace projektu ROBOT. Nemůže obstát ani námitka týkající se motivace obžalovaného, který chtěl jako občan ČR touto formou vyslovit svoji nespokojenost, resp. obavy z bezpečnostních rizik v ČR. Ať už byla motivace obžalovaného jakákoli, je nepřijatelná, aby vyjadřování svých obav realizoval způsobem popsaným ve výroku rozsudku.
18. Obžalovaný dále brojil proti nesprávnému postupu orgánů činných v přípravném řízení spočívajícím v tom, že mu nebyl ustanoven podle § 36 odst. 1 písm. a) trestního řádu obhájce po dobu jeho pozorování ve zdravotnickém zařízení (Psychiatrické léčebně Šternberk) za účelem vyšetření jeho duševního stavu (na základě usnesení Okresního soudu v Olomouci ze dne 2. 10.

2023, č. j. 0 Nt 5002/2023-11, ve spojení s usnesením Krajského soudu v Ostravě ze dne 26. 1. 2024, č. j. 47 To 439/2023-24). Nelze než uzavřít, že obžalovanému skutečně po dobu jeho pobytu v Psychiatrické léčebně Šternberk měl být z důvodu nutné obhajoby obhájce ustanoven, nicméně se nejedná o takovou vadu, která by měla v projednávané věci vliv na rozhodnutí o vině a trestu obžalovaného, u kterého okresní soud nakonec zcela správně nedospěl k žádným pochybnostem o jeho přičetnosti.

19. Okresní soud se dostatečným způsobem věnoval pod bodem 23. odůvodnění rovněž úvahám týkajícím se společenské škodlivosti jednání obžalovaného. V tomto směru krajský soud shledal jako lichou námitku ohledně nulové společenské škodlivosti směřující k uplatnění zásady subsidiarity trestní represe. Jednání obžalovaného, které má ohrožovací povahu, jistě vyvolalo nebezpečí pro chráněný zájem v podobě řádného výkonu pravomoci orgánů veřejné moci v takové intenzitě, že vykazuje takovou míru závažnosti, resp. míru zásahu do právem chráněných zájmů, že vyvození trestní odpovědnosti za projednávaný úmyslný trestný čin je u obžalovaného zcela namístě.
20. Odvolací soud poté přezkoumal ve smyslu § 254 odst. 3 trestního řádu i výrok o trestu v napadeném rozsudku a ani ten vadným neshledal, když nalézací soud výstižně rozebral jednotlivé skutečnosti, k nimž v rámci ukládání trestu přihlížel, přičemž jeho hodnotícím úvahám není co vytknout, což v konečném důsledku znamená, že i krajský soud zastává stanovisko, že okresní soud uložil obžalovanému spravedlivý a zákonný trest, kdy v podrobnostech lze zcela odkázat na odůvodnění napadeného rozsudku pod bod 24.-30.
21. Okresní soud tedy při rozhodování o trestu respektoval všechny zásady pro ukládání trestních sankcí zakotvené v § 37 a násl. trestního zákoníku, byl při úvaze o druhu a výměře trestu správně veden hledisky uvedenými v § 37 (obecné ustanovení pro ukládání trestů), § 38 (přiměřenost trestu) a dále § 39 odst. 1 trestního zákoníku (soudní individualizace trestu), a tedy při stanovení druhu trestu a jeho výměry přihlédl k povaze a závažnosti spáchaných trestných činů, k osobním, rodinným, majetkovým a jiným poměrům obžalovaného, k jeho dosavadnímu způsobu života a k možnosti jeho nápravy, dále přihlédl k chování obžalovaného po činu, k účinkům a důsledkům, které lze očekávat od trestu pro jeho budoucí život.
22. Krajský soud shledává, že okresním soudem uložený trest může mít na osobu obžalovaného dostatečný výchovný vliv a je pro něj dostatečným ukazatelem závažnosti jeho jednání.
23. Po projednání věci ve veřejném zasedání tedy dospěl krajský soud k závěru, že odvolání obžalovaného je nezbytné jako nedůvodné postupem podle § 256 trestního řádu zamítnout.

Poučení:

I. Proti tomuto rozhodnutí **není** další řádný opravný prostředek přípustný.

II. Proti tomuto rozhodnutí je přípustné dovolání, které lze podat ve lhůtě dvou měsíců od doručení tohoto rozhodnutí prostřednictvím soudu I. stupně.

Dovolání mohou podat

- a) nejvyšší státní zástupce ve prospěch i v neprospěch obviněného
- b) obviněný pro nesprávnost výroku rozhodnutí soudu, který se ho bezprostředně dotýká.

Obviněný může dovolání podat pouze prostřednictvím obhájce. Podání obviněného, které nebylo učiněno prostřednictvím obhájce, se nepovažuje za dovolání, byť bylo takto označeno.

Příslušný k rozhodnutí o podaném dovolání je Nejvyšší soud v Brně.

V dovolání musí být uvedeno, proti kterému rozhodnutí směřuje, který výrok, v jakém rozsahu i z jakých důvodů napadá a čeho se dovolatel domáhá, včetně konkrétního návrhu na rozhodnutí dovolacího soudu s odkazem na zákonné ustanovení § 265b odst. 1 písm. a)-m) nebo § 265b odst. 2 trestního řádu, o které se dovolání opírá.

Rozsah, v němž je rozhodnutí dovoláním napadáno, a důvody dovolání lze měnit jen po dobu trvání lhůty k podání dovolání.

Olomouc 23. října 2025

JUDr. Michal Jelínek v. r.
předseda senátu

Vypracovala:
JUDr. Markéta Langerová v. r.

Doložka z konverze dokumentu do elektronické podoby – z moci úřední

Dokument 176339971-581246-251211075214.pdf vznikl převedením listinného dokumentu do elektronického dokumentu pod pořadovým číslem **176339971-581246-251211075214**. Vzniklý dokument obsahem odpovídá vstupnímu dokumentu. Počet stran dokumentu: 7

Vstup neobsahoval viditelný prvek, který nelze plně přenést na výstup.

Konverzi provedl subjekt: Okresní soud v Olomouci, IČ: 00025241

Pracoviště: Okresní soud v Olomouci

Datum vyhotovení: **11.12.2025**

Jméno a příjmení osoby, která konverzi provedla: JANA HEBELKOVÁ

Poznámka:

Konverzí dokumentu se nepotvrzuje správnost a pravdivost údajů obsažených v dokumentu a jejich soulad s právními předpisy. Kontrolu doložky lze provést v centrální evidenci doložek na adrese <https://www.czechpoint.cz/overovacidolozky>.

176339971-581246-251211075214